

РУМЕН ЧЕНКОВ

1977

chitanka.info

*Бе март, седемдесет и седма.
Денят — до втръсване обикновен.
Утрото напомняше за пролет,
капчуците отмерваха минутите...
до края.
Ден, слънчев и усмихнат,
но студен.*

*Направиха часовниците
обиколка
и слънцето се скри
под хоризонта.
Спусна се нощта,
а в къщите —
на топло —
хората отмаряха,
загледани в Канала,
с чаша вино:
от трудовия делник
разтоварваха.*

* * *

*В началото бе тътен,
приглушен... съдбовен.
Сякаш в ада демони
празнуваха.
В сърцата ни
роди се ужас смътен
и лъхна хлад гробовен.
Изгасна токът,
а стъклата задрънчаха...
шишетата и чашите...
като че танкове навън*

с машинен рев запяха
под прозорците...
и чуваше се звън...
А хората се сетиха
какво ще ги постигне,
но бяха вцепенени
и уплашени.
Гледаха се
без да мигнат
в лицата пожълтели...
чакаха да се отвори адът...
усетиха смъртта —
как идваше
с косата си студена.

И залюля се майката Земя!
В недрата ѝ
огромни демони танцуваха.
Два блока като
влюбени
се зацелуваха,
а Сатаната весело запя
във писъка на тез,
които съществуваха.

Пищяха дечица,
пищяха жени,
търкаляха се
и се удряха в стените.
Паниката беше господар
по стъпалата,
в спалните
и кухните...
В душите
паниката беше

господар!
В ужасен танц
два блока се целуваха —
гротескно-любовен
кошмар.

От тази нощ градът
се промени:
със грохот грозен
сградите се срутиха.

Смъртта косеше хората под тях:
над сто човека
под руините —
затрупани.
Преди минути
всички бяха живи,
а после — смачкани,
обезобразени
трупове.
Деца,
мъже,
жени,
с последен писък
се прощаваха
с живота
под прах,
парчета от панели,
железа и
мебели.

Свищов се люшкаше
във транс.
„Траверси, като змии
се огъват — един комшия
каза. — С очите си
видях!“

Бучене, грохот...
Писъци...
и СТРАХ!
Скачаха студенти
от терасите
и долу, на паважса,
срещаха смъртта си.

А живите —
по милост на съдбата —
затрупани под тонове бетон,
не знаеха
на кой от двата свята
се намират...
очакваха да бъдат смазани
под скърцащите,
тракащи
отломки,
тъй, както
другите до тях.
Те виждаха крака,
ръце...
парчета...
а собствените — не,
затрупани под
камъка.
Какво бе болката
от смазаната плът,
пред детското стенание
в съседната камара
от желязо и
бетон,
или пък от...
ТИШИНАТА!
Ужас бе
сковал сърцата,
които чакаха

*смъртта да ги докосне
с ледено дихание.*

Защо убиваш, майчице Земя!?

*Над сто ковчега
в болничния двор!
Засвириха сирени на линейки
(да пуснат градските
ги беше страх. От паника).
Над сто жалейки
в моя град
остави този ден
по портите
и стълбовете бели!*

*Бе март, седемдесет и седма.
Четвърти ден.
За някои... последен.*

*2007 г.
Добрич*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.